

Чом зажурився ти в такий красивий ранок?..

Анатолій Клименко

Чом зажурився ти в такий красивий ранок?

Така стоїть погода на дворі.

Ласкаве тепле сонце всіх вітає,

І шле привіт всім людям на землі.

І тихо так, так тихо як ніколи.

І вітер не колише моїх віт.

Росту я поруч біля тої школи,

Де ти провів немало своїх літ.

Прийшов здаля ти, повернувся в дитинство.

Як друзі ми зустрілися старі.

Ти обійняв мій стовбур, прихилився,

І я почув історії твої.

Твоя душа повідала багато,

Розповідала все так, як було.

Робила вона все це так завзято,

Немовби серце перед богом розцвіло.

Так щемно, так нестерпно ясно,

Оголено до краю, на межі,

Твоє серденько заспівало красно.

Такої пісні я не чуло на землі.

Тут все було — і радощі і болі,

І сум і страх, і віра і любов.

А ще надія, що душа поволі

Ще зможе розігріти свою кров..

Приходь, мій друже, як лиха година,

Чи в радість світлу людського буття.

Тебе я радо обійму як сина,

І настанову дам для нового життя.

Життя подібне до діжі із тістом, —
Спочатку неслухняне і гливке.
Та я наповню його новим вмістом,
Додам ще болю й щось таке лихе.

І тісто мнеться, давиться руками.
Руками, що не хочуть нам біди.
Та через біль і гіркоту за нами
Попалять вже старі й гнилі мости.

І тісто, хоч потроху, розімнеться.
І стане пишним, гарним і м'яким.
І серце раптом радісно заб'ється,
Пошле любов свою і мертвим і живим.

02.10.2023